

18. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 22: 34 - 46

Tämän päivän evankeliumissa pyytää meidän Vapahtajamme asettaa fariseusten silmien eteen sen **suuren jumalisuuden salaisuuden, että Jumala on ilmestynyt lihassa**. On siis ylhäältä annettu lahja, kun me tunnemme tuon kalliin totuuden, että ihminen Jeesus, joka vaelsi kaikkialla Juudan maassa, ja lopuksi antoi itsensä teloitettavaksi mitä häpeällisimmällä tavalla, on kuitenkin **Jumala ylitse kaikkien, ylistetty ijankaikkisesti**, koko luonnon Herra ja Luoja; sillä tätä oppia ei yhdenkään ihmisen järki voi käsittää, eikä yksikään kuoleva ilman Jumalan ilmoitusta ymmärtää. Vapahtajamme osoittaa monessa paikassa, että tämä tieto on ylen kallis, mutta myöskin kätketty kaikilta, jotka ainoastaan seuraavat ja uskovat omaa järkeänsä. Kun Jeesus kerran kysyi opetuslapsiltansa: **”...kenenkä te sanotte minun olevan? Vastasi Simon Pietari ja sanoi: sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika. Ja Jeesus vastaten sanoi hänelle: autuas olet sinä, Simon Jonan poika! sillä ei liha eikä veri ilmoittanut sitä sinulle, vaan Isäni, joka on taivaissa.”** Matt. 16: 15 - 17.

Tämän Vapahtajamme tahtoi saattaa fariseukset uskomaan, nimittäin: että Hänellä oli toinen ja paljoa korkeampi luonto kuin paljas ihmisyysluonto. Lihan jälkeen he tunsivat Hänet Daavidin Pojaksi, joka polveutui Daavidin suvusta. Mutta Jeesus osoittaa heille myös, että samoin kuin Daavid oli yksi Hänen esi-isistensä lihan puolesta, niin Hän samalla kuitenkin oli Daavidin Herra jumaluutensa luonnon puolesta. Ja olihan Daavid itse Hengen vaikutuksesta tunnustanut Hänestä tämän, koska hän kutsuu Hänet Herraksensa. Me tutkistelemme siis:

**Jeesusta, meidän Vapahtajamme sekä Daavidin Poikana että
Daavidin Herrana**

18. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Kyllä juutalaiset tunsivat Herran Jeesuksen ylen hyvin Daavidin Pojaksi, sillä Kristuksen sukurekisteristä he tiesivät selkeästi Daavidin olleen yhden Kristuksen esi-isistä Hänen ihmisyytensä luonnon puolesta. Daavidin suvusta Jeesus tahtoi syntyä maailmaan, tämän olivat myös profeetat lakkaamatta ennustaneet sentähden, että sitten kun Messias ajan täytyttyä oli tuleva maailmaan, niin piti ihmisten tuntea Hänet ja varmuudella tietää Hänen olevan sen, joka Jumalan iankaikkisen neuvon mukaan oli lähetetty sovittamaan maailman synnit. Ja kun Kristuksen syntyminen Daavidin suvusta oli näin selkeästi ennustettu Vanhassa Testamentissa, saattoivat ihmiset tästä mitä voimallisimmin uskoa Jeesuksen olevan sen, joka tuleva oli, ja ettei heidän pitäisi muuta odottaman. Sillä ei ainoastaan ennustukset Kristuksen suvusta ja syntymäpaikasta, Hänen opetuksestansa, elämästänsä, töistänsä ja kärsimisestänsä kaikki tyynni sovi niin täydellisesti Jeesukseen, että ihmiset eivät voi totuutta kokonaisuudessaan kieltämättä koskaan epäillä Jeesuksen Nasaretista olevan sen luvatus oikean Messiaan, vaan myös nämä ennustukset, että Hän oli syntyvä Daavidin suvusta, vakuuttavat heidät siitä, että Messiaan Jeesuksen persoonassa joko täytyy jo olla tullut tai sitten on mahdotonta, että Hän enää vastakaan voisi saapua ja että ihmiset koskaan tuntisivat Hänet. Sillä kun Jerusalem Jeesuksen taivaaseenastumisen jälkeen hävitettiin ja Vanhan Testamentin aikainen pelastustalous sen kautta kokonaan kukistui, niin juutalaisten sukujen tiedot ja kirjat niin sekoitettiin, ettei yksikään juutalainen itse enää tiedä, mistä suvusta hän on. Niin muodoin on se myös siitä päivästä lähtien mahdotonta voida sanoa, kuka on Daavidin poika, kuka ei. Daavid oli itse Herran profeetan kautta saanut sen lupauksen, että yksi hänen siemenestänsä kerran oli saava hallitaksensa iankaikkisen valtakunnan, ja tätä lupausta ei voida koskaan sovittaa kehenkään muuhun hänen jälkeentulevaiseensa kuin yksistään Jeesukseen. Profeetta Naatan sai Herralta käskyn ilmoittaa Daavidille tämän lupauksen: ” **Sittekuin sinun aikas on täytetty ja sinä lepääät isäis kanssa, herätän minä sinun siemenes sinun jälkees, joka sinun ruumiistas tuleva on: ja minä vahvistan hänen valtakuntansa. Ja hän rakentaa minun nimelleni huoneen, ja minä vahvistan hänen valtakuntansa istuimen ijankaikkisesti.**” 2. Sam. 7: 12 - 13. Monissa profeettain kirjoituksissa on myös ennustettu, että Kristus tulisi olemaan Daavidin suvusta. ” **Ja vitsa on putkahtava Isain kannosta, ja vesa on hedelmöitsevä hänen juurestansa,**” Jes. 11: 1. ” **Katso, se aika tulee, sanoo Herra, että minä herätän Davidille vanhurskaan vesan, joka on kuninkaaksi tuleva, ja on hyvin hallitseva ja toimittava oikeuden ja vanhurskauden maan päällä.**” Jer. 23: 5.

Näin siis oli juutalaisille siihen aikaan hyvin tietty ja tunnettu, että Vapahtajan piti olla Daavidin suvusta, kun Hän kerran tuli maailmaan; he tiesivät myös hyvin, että Jeesus Nasaretista oli siitä suvusta; mutta että Hän,

18. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

joka oli Daavidin Poika, oli myös **Daavidin Herra**, sitä he eivät voineet käsittää. Se oli salaisuus, totuus, jota liha ja veri ei laisinkaan voinut ilmoittaa heille eikä voi ilmoittaa meille eikä kenellekään ihmiselle. Joka täydellä sydämen vakuuttumisella voi uskoa, että Jeesus, joka täällä maan päällä syntyi, eli suuressa köyhyydessä ja ylenkatseessa ja päätti elämänsä ristin päällä, on myös koko luonnon Herra ja Jumala, taivaan ja maan Luoja, joka kaikkivaltiaalla kädellensä on valmistanut kaiken mitä on — hän on jo saanut valistuksen, jota ei yksikään muu kuin Jumalan Henki voi antaa.

Jeesus oli totisesti Daavidin Poika, niin kuin me olemme kuulleet, koska Hän oli syntynyt Neitsyt Mariasta, joka oli Daavidin suvusta; mutta Hän oli myös se, joksi Daavid Hänet tunnusti, nimittäin hänen ja kaikkein ihmisten Luoja, Ylläpitäjä ja Herra. Hän, joka syntisiä sovittaaksensa otti päällensä meidän lihamme ja veremme ja vaelsi maan päällä köyhänä ja ylenkatsottuna, Hän oli myös ainokainen Isän helmassa. Joka Hänet näki, hän näki myös Isän. Hänessä asui jumaluuden täydellisyys ruumiillisesti. Hän oli se, joka perusti maan, ja taivaat ovat Hänen kättensä teot. Tällaiseksi nuo sokeat ja itseviisaat fariseukset eivät tunneneet Häntä, ja sen vuoksi myös jäivät vaille kaikkea sitä lohdutusta ja iloa, minkä sydän tästä tuntemisesta voi omistaa ja nauttia, ja jota vailla ihmisen muutoin välttämättä täytyy olla, niin kauan kuin hän ei ole tullut tuntemaan Daavidin Poikaa Daavidin Herraksi, eli pitämään tätä ihmistä Jeesusta Nasaretista totisena Jumalana, hänen ja koko maailman Luojana, voimassapitäjänä ja Herrana. Kun ihminen todella uskoo: minä olen se, jonka Hänen kätensä on maan tomusta valmistanut, ja jonka minun Luojani sitten täytyi mitä hirmuisimmilla vaivoilla lunastaa onnettomuudesta; niin ei hän enää voi olla kylmä Jeesuksen kärsimistä kohtaan, vaan hänen sydämensä mahtaa taipua, pehmitä ja sulaa hänen katsellessaan omaa viheliäisyytensä ja Vapahtajansa pohjatonta rakkautta. Ihminen, joka tämän uskoo, on jo perustuksen laskenut sekä ajalliseen että iankaikkiseen autuuteensa.

Meidän ilomme ajassa ja autuutemme iankaikkisuudessa riippuu paljon siitä, tunnustammeko me todella sydämessämme Daavidin Pojan Daavidin Herraksi ja meidän Herraksemme, ja varmasti uskomme Hänen olevan meidän oikean Luojamme ja Vapahtajamme. Jos me täydellisesti uskomme Vapahtajamme olevan itse tuo iankaikkinen käsittämätön Jumala, niin Hänen rakkautensa syntisiä kohtaan, joka saattoi Hänet kuolemaan ristin päällä, tulee meille hyvin ihmeelliseksi, suureksi ja jumalalliseksi. Meille tulee silloin sangen kalliiksi ja suureksi se asia, että Luoja itse kuoli langenneiden luontokappaleittensa edestä, että Hän, iankaikkinen, rakkaudesta tottelemattomia ihmisiä kohtaan otti päällensä meidän lihamme ja veremme ja kärsi maailmassa kaikenlaista köyhyyttä, pilkkaa, surkeutta, sielun tuskaa ja kauheita vaivoja, ainoastaan viedäksensä meidät jälleen Jumalan tykö. **Hänen jumaluutensa**, kun me sen uskomme, vakuuttaa meidät myös siitä, että Hänen sovintonsa on ääretön ja

18. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

meille täydellisesti riittävä. Mikä synti saattaa nyt olla niin suuri, ettei Jumalan Pojan veri voisi sitä pyyhkiä pois? Juuri se, että Vapahtaja on samalla totinen Jumala ja iankaikkinen elämä, antaa meille myös sen ilahduttavan toivon, että monta tuhatta ihmistä enemmän kuin me luulemmekaan, tulee autuaaksi; sillä kuinka ääretön mahtaneekkaan olla Hänen sovintonsa voima, ja kuinka suuri se armo ja anteeksiantamus, jonka Hänen verensä voi jakaa!

Tämä kallis totuus, että Daavidin Poika on myöskin **Daavidin Herra**, rohkaisee meitä myös viimeisellä kuolemamme hetkellä. Silloinkin me tiedämme, että hän on se **Totinen**, joka iankaikkisesti pitää lupauksensa, ja **Kaikkivaltias**, jonka väkevä käsi voi viedä meidät kuoleman pimeään laakson läpi iankaikkisiin majoihinsa. Ja voipa Hän myös herättää meidän tomumme sen jälkeen, kun se on maassa mädännyt, ja tehdä sen kirkastetun ruumiinsa kaltaiseksi. Jeesuksen iankaikkinen jumaluus rohkaisee myös meitä viimeisenä päivänä käymään Hänen eteensä Hänen ollessaan meidän tuomarimme; sillä me tiedämme, että Hänen rakkautensa ja armahtamisensa on jumalallinen, ja me voimme luottaa siihen, että Hänen kallis ansionsa on täysin riittävä maksamaan meidän ja koko maailman syntien edestä. Se kunnia, joka Hänellä oli Isän tykönä, ennen kuin maailman perustus laskettiin, vakuuttaa meidät myös siitä, että Hän on pohjaton autuuden lähde, josta Hänen lunastettunsa kautta koko iankaikkisuuden voivat ammentaa ihanaa iloa tarvitsematta koskaan peljätä autuutensa loppuvan.

Jos nyt tämä oppi, että **Daavidin Poika on Daavidin Herra**, tuottaa sellaisen autuuden jokaiselle ihmiselle, joka on saanut armon sen sydämestään uskoa; ja jos meidän ajallinen ja iankaikkinen autuutemme kokonaan lepää tämän perustuksen päällä, niin kuin se tosiasiassa tekeekin, niin asettakaamme tänä päivänä vakavasti eteemme tämä kysymys, jonka Vapahtaja pani fariseusten eteen: ”**Mitä teille näkyy Kristuksesta?**” Kenen sanoo meidän sydämemme Hänen olevan? Tunneimmeko ajatellessamme Häntä sen saman kuin Tuomas kauan sitten tunsikin, kun hän näki naulojen reiät Hänen käsissänsä ja sai panna kätensä Hänen kylkeensä ja huusi: ”**Minun Herrani ja minun Jumalani!**”

Keskuudessamme on vielä hyvin monia, jotka eivät ole Jumalan opettamia tässä pääopissa. Ah! jospa nämä rukoilisivat Herraa Jeesusta Henkensä kautta kirkastamaan itsensä heidän sydämissänsä; sillä niin kuin tämä valistus Jeesuksen iankaikkisesta jumaluudesta on hyvin tarpeellinen ja välttämätön iankaikkiseksi autuudeksemme, niin on myös Jumalan hyvä Henki halullinen ilmoittamaan sen meille ja vakuuttamaan meidät siitä.

Herra Jeesus! opeta Sinä itse meitä tuntemaan Sinut siksi kuin Sinä olet, kaiken maailman Luojaksi ja Herraksi ja meidän Vapahtajaksemme. Anna meille armoa uskoa nämä kalliit asiat, että Sinä, joka olit Jumalan kaltainen, alensit itsesi, otit orjan muodon päällesi ja tulit köyhäksi ihmiseksi; että meidän sydämemme täytyisi hartaalla ja palavalla rakkaudella Sinua kohtaan,

18. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

ja olisimme oikein kuuliaisat, nöyrät ja alamaiset Sinulle, meidän Lunastajallemme ja Vapahtajallemme, meidän Herrallemme ja Jumalallemme!